

Luân Hồi Có Hạn

Chương 7 : Chương 4-1: Kết thúc

Edit: Nhất Tiểu Nại Hà

Vừa mở mắt, tôi lại thấy mình đang nằm trên giường của ký túc xá.

Đầu óc tôi vô cùng mệt mỏi và rối loạn, tôi vội xuống giường, nói với A, B và C: “Mau lấy hết tiền trong người của các cậu ra.”

"???" A, B và C đều không hiểu nhưng vẫn đưa tiền cho tôi. Tôi cầm tiền chạy ra ngoài, A vội giữ chặt tay tôi lại: “Zombie sẽ tới đây, cậu ra ngoài làm gì?”

Tôi sốt ruột nói: “Mình muốn ra siêu thị để mua lương thực dự trữ, lỡ như đứa nhỏ cắn người kia đến khiến dịch bùng phát thì mình cũng có đủ thời gian trữ lương thực!”

Bỏ A ở lại, tôi chạy nhanh xuống lầu, bỗng nhiên phát hiện một đoàn xe xếp thành hàng thật dài trước ký túc xá, toàn bộ đường đi đã bị phong tỏa.

Tôi chợt giật mình: Tất cả mọi người đã sống lại, bọn họ đều có trí nhớ của kiếp trước.

Phía trước chiếc xe chở đứa nhỏ zombie kia là cảnh sát vũ trang và đặc công.

Cửa xe đột ngột mở, đứa nhỏ zombie vọt ra ngoài, có một anh chàng

xuất hiện từ trong đám người đông nghẹt và đánh nhau với đứa nhỏ đó.

Tôi nhìn kỹ, phát hiện anh chàng đó chính là K.

Trong lúc tôi đang để ý đến tình huống trước mặt, có người ở bên cạnh cứ nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi hỏi: "Cô nhìn cái gì?"

Cô ta nói: "Tôi không có nhìn cô, tôi nhìn người sau lưng cô cơ."

Tôi nhìn lại, chẳng có gì cả, trong khi tôi sửng sốt thì cô ta lại nở nụ cười.

"Cô sống tận ba lần, chẳng lẽ còn chưa rõ tình huống này là thế nào sao? Cô không biết tất cả những thứ đều được thiết lập vì cô à?"

Cô ta cười mỉm, hóa ra là Q.

"Vì sao?" Tôi cảm thấy giọng nói của mình run run, trực giác cho tôi biết cô ta nói đúng.

"Hẳn là cô nên hỏi cậu ta." Q mỉm cười, chỉ vào A - người đã xuất hiện từ lúc nào đó.

A đứng lặng người ở đằng xa, nhìn K đánh nhau với đứa nhỏ zombie.

Tôi bước tới bên cạnh cậu, xem trận chiến cùng cậu, trực giác nói cho

tôi biết: Kết quả giữa K và đứa nhỏ zombie sẽ quyết định trực tiếp đến tình hình tiếp theo.

Thật ra thì toàn bộ quá trình đánh nhau rất ngắn nhưng đối với tôi lại vô cùng lâu, từ sâu trong tiềm thức, tôi cảm giác chân tướng sẽ là cái gì đó rất khó tiếp nhận.

Đứa nhỏ zombie bị đánh bại, lúc này đây, nạn zombie sẽ không bùng phát. K và Q ôm chặt lấy nhau, khuôn mặt tràn đầy niềm vui.

Tôi hỏi A: "Tất cả đều kết thúc như vậy? Cảm giác như có gì đó không thật..."

A dịu dàng xoa tóc tôi, cười nói: "Phải, kết thúc rồi." Cậu đột nhiên cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán tôi.

"Ôi trời... ôi...?!!!" Tôi đỏ hết cả mặt.

Cậu cười nói: "Hôn tạm biệt."

Nụ cười của tôi dần dần biến mất, trong lòng có dự cảm không tốt: "Cậu đang nói gì vậy?!"

"Thật ra cậu đã sớm phát hiện thế giới này hư ảo rồi." A đưa tay lên, mọi thứ xung quanh liền tan biến.

"Vì sao cậu không ký ức về những gì xảy ra trước khi nạn zombie bùng phát? Vì sao mỗi lần cậu đều sống lại ở cùng một thời điểm? Vì sao..." Giọng nói trầm thấp dễ nghe của A rơi vào tai tôi giống như băng lạnh tàn khốc vậy.

"Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!" Tôi giận dữ, cắt ngang lời cậu.

Cậu che mắt ánh nhìn của tôi, tiếp tục nói: "Vì sao mỗi lần sống lại cậu đều có thể gặp được người y hệt như trước đó? Bởi vì bọn mình... chính là cậu."

Chân tướng cuối cùng đã bị vạch trần, trái tim tôi giống như bị ai đó moi ra, máu tươi chảy đầm đìa.

"Không phải như thế, không phải như thế! Mình..." Nước mắt rơi đầy trên gò má, tôi đánh mạnh vào người A, quát um lên: "Cậu gạt mình! Cậu gạt mình!"

A ôm nhẹ lấy tôi: "Mình xin lỗi, mình cho rằng có thể giải quyết mọi thứ thật tốt, đều do mình đã quá ngây thơ." Cậu cười khổ một tiếng, lời nói tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Nếu như có thể, tôi hoàn toàn không muốn biết chân tướng của việc này.

A nói: "Từ khi vào đại học đến nay, tình trạng của cậu ngày càng nghiêm trọng. Q, K, B và C chiếm lấy thân thể của cậu ngày một lâu hơn."

"Cứ như vậy thì cuối cùng cậu sẽ biến mất, do đó mình đã thiết lập một trò chơi."

"Để tiến hành trò chơi này thì ngay từ đầu phải thông báo rằng người thắng được làm vua, người còn sống ở phút cuối sẽ trở thành nhân cách của chính thân thể cậu."

"Ván thứ hai, lúc ở thư viện, Q và K đã nói hết mọi chuyện cho B với C biết."

"Mãi đến bây giờ, B và C mới biết họ chính là nhân cách bị phân liệt của cậu."

A nói rất thông thả, rõ ràng, giải thích chân tướng sự việc từng chút một.

Tôi cất giọng khàn, hỏi: "Ván thứ nhất đâu... Tại sao mình không hề nhớ ván thứ nhất? Còn ván thứ hai, rốt cuộc là ai đã... giết mình?"

A im lặng trong giây lát rồi nói: "Ván thứ nhất, mình nói chân tướng cho cậu biết nhưng cậu không tiếp nhận nổi... Kết quả là khi mình tìm được cậu, cậu đã giết 28 người."

"Ván thứ hai là... mình giết cậu. Chỉ khi mình giết cậu, trò chơi này sẽ không kết thúc, cậu mới có thể an toàn."

Ha ha.

"Thật ra cách giải của mỗi ván vốn đã rắc rối ngay từ đầu. Mỗi khi bọn họ chết một lần, sức mạnh sẽ suy yếu một chút. Bọn họ đấu với nhau, sức mạnh của cậu được bảo vệ đến phút cuối cùng, đây chính là cách giải của mình."

LINK Truyện:

Luân Hồi Có Hạn

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/luan-hoi-co-han-3570712.html>

LINK Chương này:

Chương 4-1: Kết thúc <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/luan-hoi-co-han-3570712/chuong-7.html>